

**ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΤΡΑΣ & ΧΕΡΡΟΝΗΣΟΥ**

Άριθμ. Πρωτ. 324

Έν Νεαπόλει τῆ 05-04-2011

Πρός
Τό εὐσεβές πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας

Ἀγαπητοί μου,

Διαπιστώνουμε καθημερινά, μ' αὐτὰ ποὺ παρατηροῦμε καὶ ἀκοῦμε ὅτι ὑπάρχει μία τρομερὴ κρίση στὴν ἀνθρωπότητα. Κρίση θεσμῶν, κοινωνικῆ, οἰκονομικῆ, οἰκογένειας, κρίση τελικὰ τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου.

Καὶ αὐτὴ ἡ κρίση ἐπιτείνει μία ἀσφυκτικὴ ἀβεβαιότητα. Παλαιοὶ καὶ νέοι φόβοι σφίγγουν τὴν καρδιά μας. Διακατεχόμαστε ἀπὸ ἄγχος. Πολλοί, ἐκμεταλλευόμενοι αὐτὴν τὴν κατάσταση, μιλοῦν γιὰ τὸ τέλος τοῦ κόσμου. Γίνονται προφήτες, τρομοκρατοῦν, γιὰ νὰ καρπωθοῦν ὀφέλη. Δὲν πρέπει νὰ πιστεύουμε σ' αὐτοὺς τοὺς ψευδοπροφήτες.

Ἐπάρχει ἀκόμη καιρὸς γιὰ νὰ γίνουν ἐμφανῆ τὰ σημεῖα τῶν ἐσχάτων τοῦ Εὐαγγελίου. Εἴμαστε ὅμως σὲ ἀποκαλυπτικούς χρόνους καὶ καλὸν εἶναι οἱ ὀσφύες μας νὰ εἶναι περιεζωσμένες καὶ οἱ λύχνοι καιόμενοι. Ἔρχεται τὸ τέλος τῆς ἀλαζονείας μας, «ἵνα μὴ τὸ κακὸν ἀθάνατον γένηται». Ἔρχεται τὸ τέλος τῆς ματαιοδοξίας μας, γιὰτί στηριχθήκαμε στὰ ρέοντα, στὰ χαμαίζηλα καὶ στὰ ἀπατηλά.

Ὡς Χριστιανοὶ δὲν πρέπει νὰ κινδυνολογοῦμε, οὔτε νὰ ξυλεύουμε ἀπ' αὐτὴν τὴν κατάρρευση. Ὅφείλουμε νὰ μετανοοῦμε καὶ νὰ συνερχόμαστε. Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ Σωτὴρας τοῦ κόσμου. Στὸ Χριστὸ πρέπει νὰ ἔχουμε ἐμπιστοσύνη. Αὐτὸν νὰ λατρεύουμε, νὰ προσκυνοῦμε, νὰ ἀκολουθοῦμε. Ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ βεβαία ἐλπίδα μας, ἡ ἀσφαλὴς καὶ βεβαία ἄγκυρα τῆς ζωῆς μας.

Τὴν ἐν Χριστῷ ἐλπίδα, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν πιὸ οὐσιαστικὴ πρόταση τῆς ζωῆς, πρέπει νὰ ἀνανεώνουμε συνεχῶς, μέσα στὴν προσευχητικὴ κοινωνία τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ἡ ἐλπίδα στὸν Χριστὸ οὐ καταισχύνει,

δὲν μᾶς προδίδει. Μᾶς ἀποκαλύπτει συνεχῶς νέες δυνατότητες, ἀπρόσιτες στὴν ἀπλὴ λογικὴ καὶ ἐμπειρία. Ἡ ἐλπίδα ἐν Χριστῷ εἶναι καινοτόμος, μεγαλειώδης, ἐφευρετικὴ, θαυματουργικὴ.

Ὅσοι ἐλπίζουν ἐν Χριστῷ, δὲν ἀπογοητεύονται ἀπὸ τὰ ἀνιαρὰ τῆς ζωῆς. Λυποῦνται γιατί τὸ κακὸ θριαμβεύει, ὅμως βλέπουν ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ δὲν μᾶς ἀφήνει μόνους, ἀλλὰ ὑπερπλεονάζει στὸν κόσμον καὶ στὶς καρδιὰς τῶν ἀνθρώπων.

Ἀγαπητοί μου,

Δὲν εἴμαστε αἰθεροβάμονες, δὲν ἐξιδανικεύουμε τὶς δυσκολίες, δὲν ὠραιοποιοῦμε καταστάσεις. Ὡς ἄνθρωποι τῆς πίστεως, μὲ τὴν κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐνισχυόμενοι ἀπὸ τὰ Ἄχραντα Μυστήρια ἔχουμε τὴν δυνατότητα νὰ μεταπλάθουμε τὶς πιὸ τραγικὲς συνθήκες, σὲ ἀφορμὲς μετάνοιας, ἐπανόρθωσης, ἀνακαίνισης, βιώνοντας τὴν προοπτικὴ τῆς αἰωνιότητος, ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸ, γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ἀθανάτου ψυχῆς μας.

Ἡ ἐν Χριστῷ ἐλπίδα μᾶς δίδει τὴ βεβαιότητα ὅτι στὸ τέλος θὰ θριαμβεύσει ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ. Αὐτὴ ἡ ἐν Χριστῷ ἐλπίδα σώζει. Οἱ ἐλπίδες τοῦ κόσμου εἶναι μάταιες, εἶναι φροῦδες. Αὐτὴ ἡ ἐλπίδα μᾶς χαρίζει γαλήνια προσμονή, προσευχῆς, ἀνεσης, ἀναψυχῆς, ἀναφορᾶς στὸν Κύριον τῆς Δόξης.

Καί ἡ ἐλπίδα μας αὐτὴ ἐν Χριστῷ δὲν εἶναι ἀτομικὴ, ἀλλὰ προσωπικὴ, δὲν εἶναι ιδιωτικὴ ἐπιδίωξη καὶ δὲν ἀποκτᾶται αὐτονομημένα ἀπὸ τὴν κοινωνία. Ἡ ἐλπίδα μας ἐν Χριστῷ εἶναι δῶρον Θεοῦ, ἐνεργοποιεῖται στὴν Ἐκκλησία, ποὺ εἶναι τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὴ ἡ ἐν Χριστῷ ἐλπίδα μᾶς παρακινεῖ σὲ μία δημιουργικὴ πρόταση ζωῆς καὶ παρουσίας στὸν κόσμον, στὶς πιὸ δύσκολες καταστάσεις του, στὰ ἱστορικὰ δρώμενα, μὲ λόγον καὶ ἔργον.

Ὅλοι, ἀπὸ τὴν ἐμπειρία ποὺ ἔχουμε, μποροῦμε νὰ μαρτυρήσουμε ὅτι ἔχουμε κρατηθεῖ στὴ ζωὴ ὄρθιοι ἀπὸ τὴν ἐλπίδα μας στὸ Θεόν. Οἱ δυσκολίες, ὄντως, φέρουν εὐλογίες, οἱ πειρασμοὶ φέρουν ἐκπλήξεις τῆς Θείας Χάριτος. Διὰ τοῦ Σταυροῦ ἔρχεται ἡ Ἀνάσταση. Οἱ ἐναλλαγὲς στὴ ζωὴ εἶναι συνεχεῖς. Τὰ βαίᾶ διαδέχονται οἱ ἀρὲς καὶ οἱ ἀποδοκιμασίες, ἀλλὰ στὸ τέλος νικᾷ πάντοτε ἡ ἀλήθεια καὶ μοναδικὴ Ἀλήθεια εἶναι ὁ Χριστός.

Ἄρα λοιπόν, ὡς Χριστιανοὶ, δὲν ζητοῦμε ἐλπίδα, ἀλλὰ μαρτυροῦμε μ' αὐτὰ τὰ σύμβολα τῆς νίκης ποὺ κρατοῦμε στὰ χέρια μας σήμερον, ὅτι ὑπάρχει ἐλπίδα. Αὐτὴν ἱεροουργοῦμε. Ὑπάρχει ἐλπίδα, συνεχίζουμε τὸν ἀγῶνα μας,

ἀγαποῦμε τὴν οἰκογένειά μας, καταθέτουμε τὴν ἀγάπη μας στὴν κοινωνία, ἀγκαλιάζουμε στοργικὰ τὰ παιδιά μας. Ὑπάρχει ἐλπίδα, ὁ κόσμος θὰ σωθεῖ.

Μὴ φοβεῖσθε λοιπόν. Ἡ Ζωὴ, θὰ μᾶς πεῖ ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Ἑβδομάδα, εἶναι πιὸ ἰσχυρὴ καὶ θὰ θριαμβεύσει πάνω στὸ θάνατο. Θὰ νικήσει ὁ Ἐσταυρωμένος, ὁ Βασιλεὺς τῆς Δόξης. Σ' αὐτὸν ἔχει δοθεῖ πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς. Ἄς φροντίσουμε μόνο νὰ καλλιεργοῦμε ἀνάμεσά μας τὴν κατανόηση, τὴν ἐπιείκεια, τὴν ταπεινοφροσύνη, τὴν πραότητα, τὴν κοινωνία τῆς προσευχῆς, μετὰ πάσης εὐχαριστίας. Αὐτὲς εἶναι οἱ προϋποθέσεις γιὰ νὰ αὐξηθεῖ ἡ ἐλπίδα μας.

Σᾶς παρακαλῶ, πατρικά, ὡς χριστιανοί, νὰ μὴν ἀπελπίζουμε τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ νὰ δίδουμε τό παρὸν τῆς ζωῆς, «τῇ ἐλπίδι χαίροντες», ἀτενίζοντες μέσα ἀπὸ τὸ τοπικὸ, τὸ παγκόσμιο καὶ μέσα ἀπὸ τὸ χρονικὸ, τὸ αἰώνιο. Αὐτὸ ἀποτελεῖ καὶ μία ἱεραποστολικὴ μαρτυρία στοὺς ἀνθρώπους ποὺ ζοῦν χωρὶς ἐλπίδα, ποὺ δὲν ἔχουν, ἀκόμη, γνωρίσει καὶ ἀγαπήσει τό Χριστό.

Εὐχόμαι ὁ Θεὸς νὰ μᾶς ἀξιῶνει νὰ περισσεύουμε ἐλπίδος, τῇ δυνάμει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καλὴ Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Ἑβδομάδα. Καλὴ Ἀνάσταση.

† *Ὁ Πέτρος καὶ Κερρουίνου Νεκτάριος*

Σημείωσις: Νά διαβασθεῖ τὴν Κυριακὴ τῶν Βαΐων.